

– Tað var sjálvandi rotið at fáa slíkar viðmerkingar, tí hetta var eitt dreymastarv, og eg hevði søkt tað í javnari kapping við onnur, sigur samskiparin, tá ið vit seta okkum í sofurnar uppi á ovastu hædd.

– Men eg haldi, at kritikkurin legði seg skjótt. Setanar-mannagongdin var jú óheft, og um arbeiðsroyndir telja við, so havi eg í grundini rættiliga góðar førleikar til starvið.

Bogi er upprunaliga útbúgv-in námsfrøðingur. Hann byrjaði starvsleiðina sum leiðari á heimum fyri børn við autismu. Tá hann og konan finga barn við breki, søkti hann starv í Margarinfabrikkini, har hann gjørdist leiðari.

– Tað var fantastiskt at vera á Margarinfabrikkini, tí eg fekk samband við eitt kreativt, spennandi umhvørvi, sum eg ikki visti so nógv um frammanundan. Tað var eisini nógv kjak um spælistað í Havn tá. Á Kjak.org var nógv samskifti um, hvørji støð høvdu verið góð, og fleiri nevndu Reinsarið. Og so fór eg til kommununa og spurdi, um vit kundu royna at hava eina konsert í bygninginum.

Guðrið Hansdóttir, sum eisini arbeiddi í Margarinfabrikkini tá, hevði fyrstu konsertina.

– Bygningurin var ráur og kaldur, og vit høvdu upphitarar í hølunum fleiri dagar frammanundan. Partar av húsinum vóru eisini so illa farnir, at mann kundi ikki standa allastaðni, tí tað dryssaði úr loftinum.

– Men fólk elsaðu tað, og eg bjóðaði kommununi, at vit í Margarinfabrikkini kundu samskipa tiltøk í húsunum. Útgerð bleiv keypt við yvirskoti frá Asfalt, og so høvdu vit skitfult av ókeypis konsertum. Tað var rátt, kalt og totalt underground.

Tá ið Bogi søkti og fekk starvið sum samskipari í umvælda Reinsarinum kendist tað tí sum at koma heim aftur. Í millum stórvini á Margarinfabrikkini og Reinsarinum hevur hann arbeitt í marknaðardeildini hjá BankNordik og verið býlingsstjóri í SMS. Hann hevur eisini skipað fyri fleiri stórum konsertum, millum annað við Five Star Entertainment, og hann er nevndarformaður í G-festivalinum.

Pulserandi kykna í miðbýnum

Miðbýarøkið skal vera eitt stórt, lívligt mentanarøki. Tað er visjónin hjá Boga, og hann leggur dent á, at alt, sum hann ger í Reinsarinum, eisini er hugsað sum tiltøk, sum kunnu hava smittandi virknað á umhvørvið.

– Her eru nógv spennandi rúm. Reinsarið stendur ikki einsamalt. Her eru eisini Býarbókasavnið, Posthúskjallarin, Tjóðpallurin, Miðlahúsið, Hvonn og Sirkus. Vit kunnu øll inspirera hvønn annan.

– Eg vil hava, at Reinsarið er eitt vælverkandi og stabilt stað, tí so kunnu vit vera ein konstruktivur partur av hesi synergieffektini. Vit skulu vera sum ein livandi kykna, sum alla tíðina sendir impulsir út í býin.

Bogi leggur dent á, at hóast Reinsarið fyrst og fremst er eitt rytmskt spælistað, so vil hann eisini hava synergieffektirnar inn um húsaveggirnar. Tað skal vera pláss fyri ymiskleika, og tiltøk, sum fevna um ymisk listasløg, eru vælkomín í húsið.

Mynd: Finnur Justinussen

– Eg eri rættiliga kaotiskur og havi mangan hundrað bóltar í luftini til í síðstu løtu, tí eg vil hava alt at vera so gott sum møgulegt. Men eg eri eisini eitt kontrollmenniskja, eg orki ikki fyri feilum, sigur Bogi Andreassen, sum helst vil sleppa undan sjálvur at standa á pallinum. Her er tað Marius Ziska, sum stendur á pallinum og ger klárt til musikalskt bókmmentatiltak.

– Arnold Ludvig og Anna Iachino skipa fyri Open Mic kvöldi mitt í viku, sum er opið fyri bæði tónleikarar, rithøvundar og onnur. Vit samstarva við Sprotan um eitt tónleika-bókmmenta tiltak eina ferð um mánaðin, og í mai verður stórir matfestivalur, har fyrilestrar, stórar grillir og kendir persónar verða blandað við bæði livandi fiskar og livandi tónleik. Og so hava vit eisini ætlanir um at lata bæði Perluna og kjallaran í íshúsinum í bakgarðinum nógv meira upp fyri myndlistafólki. Endamálið er bæði, at fólk, sum koma her, skulu fáa eina feita heildaruppliving, men eisini at ymisku listaøkini kunnu inspirera hvørt annað.

– Fyri hálvum ári síðan visti eg ikki, hvat ein matfestivalur var. Men so kom Birgir Enni og spurdi, um vit ikki kundu skipa fyri onkrum saman, og nú eru vit í ferð við at stápla ein stóran musikalskan matfestival upp á beinini. Tað hevði verið stuttligt at gjørt okkurt líknandi fyri myndlistina.

– Vit skulu – og vilja – stuðla nýggjum átøkum, og skráin hjá okkum speglar bæði dygd og breidd, bæði stjørnur og nýggj nøvn. Hetta skal ikki vera eitt stað fyri ein lítlan útvaldan skara. Øll skulu kenna seg væl og fara inspirerað av stað aftur.

Útlenska dygd til íblásturs

Breiddin skal tó ikki troka dygdina burtur. Tey meira

eksperimenterandi tiltøkini eru mitt í viku, tí um vikuskiftið skal dygðin altíð vera í hásæti, sigur samskiparin.

– Tað merkir ikki, at vit ikki eisini hava dygd mitt í viku, men fólk skulu vita, at fara tey í býin leygarkvöld, so fáa tey kvalitet í Reinsarinum.

Higartil hava tað næstan bara verið føroyskir tónleikarar, sum hava spælt í Reinsarinum, men Bogi ætlar, at fleiri útlenskt nøvn skulu leggjast afturat.

– Eg vil fegin hava útlenskar tónleikarar inn her, tí teir kunnu geva føroyskum tónleikarum íblástur og vera við til at menna føroyska tónleikalívið.

Hvussu tá?

– Hetta má ikki vera ein dunnuhylur. Vit menna okkum altíð í opinleika við onnur, og tí hava útlenskar vitjanir týðning. Tær flyta okkum.

Íslenski Svavar Knútur hevði konsert saman við Guðrið Hansdóttir í februar. Í mai mánaði verður eitt tiltak við amerikanska Joe Lynn Turner, í september verður eitt contry tiltak við altjóða íkasti, og Bogi vónar, at fleiri útlenskt nøvn koma á plakatina komandi árið.

– Føroyski tónleikapallurin er mentur ótrúliga nógv tey seinastu árin. Tónleikararnir er seriosir og professionellir, og tað er hvønn dag ein gleði at fara til arbeiðis saman við so dugnaligum fólki. Men einki stendur í stað. Antin gongur tað aftur ella gongur tað fram. Og tí mugu vit – og tí eigi eg – altíð at hugsa í menn-ing. Ting kunnu altíð gerast betri.

Kreativitetur kreuvur skipaðar umstøður

Tá ið alt ber til, og tú altíð sært nýggjar møguleikar, liggur avbjóðingin í avmarkingini. Í at skapa ordan í kaos.

– Eg eri rættiliga kaotiskur

og havi mangan hundrað bóltar í luftini til í síðstu løtu, tí eg vil hava alt at vera so gott sum møgulegt. Men eg eri eisini eitt kontrollmenniskja. Hevði tú spurt tey, sum eg arbeiði saman við, so høvdu tey uttan iva sagt, at eg dupltað alt. Eg orki ikki fyri feilum. Tað, sum eg havi ábyrgdina fyri, skal rigga. Skulu listafólkini hava rúm at vera kreativ, so mugu karmarnir vera í ordan. Og tað er mín uppgáva.

– Eg eri eisini rættiliga opin og eri ikki bangin fyri konfliktum. Eri eg óður, so eri eg óður. Fólk kenna meg, og vita hvussu eg eri, og sjálvt um eg eri krevjandi, so dugi eg eisini væl við fólki. Eg tími væl at lurta, eg haldi tað er spennandi, hvat onnur hugsa, ætla og vita.

Bogi reisir seg úr sofuni og fer eftir einum manshøgum kalendara, sum stendur yviri við skrifvaraborðið í einum horni á stóra, ljósa loftinum. Niðriundir arbeiða tónleikarar framvegis við at gera klárt til konsert. Tað er Blues í Perluni, og meðan Bogi vísir fulla kalendaran fram, hoyrist røddin á Una Debes syngja “well, well, well, well.”

– Einku kemur av sær sjálvum, og eitt hús sum hetta rekur ikki seg sjálvt. Eg fái heldur ikki ríkið tað einsamallur. Eg havi mín lítla leiklut, men tað eru tónleikararnir, listafólkini, sum eru góð við húsið og brúka tað og menna tað, sum eiga størstu æruna.